

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 80. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529614002064/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

lader Dem,« sagde Starosten, »imidlertid haaber jeg, at De, enten jeg er tilstede eller ei, anseer dette Huus, som Deres eget.«

Flere Tienere indfandt sig derpaa, for at modtage Starostens sidste Befalinger, imidlertid traadte Adalbert tilbage, og kastede et Blik paa de Malerier, der hang i Værelset. »Hvem er den magre Mand i Generalsuniform, med alle de Ordener?« spurgte han Czernim, i det han pegede paa et af Billederne. — »Det er Polens Erobrer, Suvarow Italinski,« svarede Czernim, »dette sidste Navn fik han af sit italienske Tog, som du veed, thi det gaar ofte med store Generaler, lige som med Græshopperne, man giver dem Navn efter de Lande, de ødelægge.«

Endelig forlangte Starosten sin Vogn, alle hans Tienere stode paa Trapperne, da han gik ned, og hele Familien fulgte ham, selv Alexandra var med, Starosten truede venlig med Fingeren, da han saa hende, derpaa satte han sig i Vognen, og kørte bort.

Efterat alle de Andre vare borte, blev endnu den gamle Michael, tilligemed en af sine Kammerater, staaende i Porten. »Gud være lovet!« sagde endelig den sidste, »nu er han borte, nu hersker det unge Herskab, nu faa vi gode Dage, saalænge det varer.« — Men den gamle Michael rystede paa Hovedet, »vi faa aldrig gode Dage, saalænge det ny Slot staaer,« sagde han endelig. — »Hvorfor kunne vi ikke leve ligesaa godt i det ny Slot, som i det gamle?« spurgte Tienenen. — »I det gamle Slot staaer endnu den for-gangne Tid paa alle Vægge,« svarede Michael, »og jo længere man stirrer paa den, desdybere frænger den ind i Hjertet, saa at Ingen kan boe der, uden tilsidst at elske den, men i den ny Bygning hænge de russiske Herrer, og i deres Nærhed er det ikke godt for nogen Polak at være.«

Endnu samme Dag meddeelte Adalbert sin Onkel

den Mistanke, Starosten nylig, med Hensyn paa ham, havde yttret. Czernin svarede ikke stort dertil, og kort derpaa reiste han til sit Hiem.

OTTENDE CAPITEL.

En ny Giest.

Efter Starostens Afreise blev det meget eensomt paa Slottet, thi med Undtagelse af Fru Tarnow, en Veninde af Emilie, der i denne Tid opholdt sig i Starostens Huus, kom der nu sielden Fremmede.

Desmere overraskedes Familien en Aften, da flere Ryttere travede ind i Gaarden; kort efter blev det anmeldt, at Major von Zeltner fra Warschau ønskede at opvarte Damerne.

Alexandra kastede, da dette Navn blev nævnet, et ængsteligt Blik paa Casimir, der allerede var sprungen op, for at ile den ny Giest i Møde. — »Hvem er Major Zeltner?« spurgte Adalbert. — »En udmærket Officeer,« svarede Casimir, »en brav Karl, uden mindste Hovmod, der gør Alt med, ligesom vi Andre.« Efter disse Ord ilede han ud, for at hente ham.

»Hvorfor saae De saa betænkelig ud, da denne Mands Navn blev nævnet?« spurgte Adalbert Alexandra. — »Fordi han ikke er noget godt Selskab for Casimir,« svarede hun, — »i øvrigt siger man, at han staaer i større Anseelse i Warschau, end man, efter den Stilling, han i Anseen beklæder, skulde troe.«

Kort efter traadte en Mand ind, der, uagtet han saae ud til at være over fyrgetyve Aar, dog endnu havde en ungdommelig Holdning, hans Hud syntes hærdet mod Vinterens og Kuldens Paavirkning, og hans Farve var af det Slags, som Almuen giver Navn